

saskia stehouwer

wonen
op de rand
van het
wonder

gedichten

M
marmer

wonen op de rand van het wonder

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

wonen op de rand van het wonder

gedichten

saskia stehouwer

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

voor manu

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

een dag zonder ondertiteling

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

schetsen van een voetafdruk

we laten het raadsel intact
omdat het anders zou oplossen

het laat ons worstelen met dieren
die groter en sterker zijn dan wij
en toch voor ons blijven werken
het laat ons huilen als de wind
de oogst de verkeerde kant op blaast
en honger brengt

takken die in ons gezicht zwiepen zodra de wind het vraagt
vissen die liggen te stotteren op het droge
de schetsen die we maken van verdwenen dieren

we leggen ze op de berg gevonden voorwerpen
en houden ze tegen het licht

we dansen het raadsel
verbeelden het ons
zingen het dromen het
schrijven het in zand

we gooien het vuile water weg
met de moordenaars en de moeders
warmen onszelf op
om de aarde te koelen

elke dag de keuze
om te doden of te baren
onze angst een stuk grond
om te bewerken

om ons eraan te herinneren
hoe de nacht voelt
en hoe zij ons beschermt
tegen wat we kennen

grondstof

de zonen hebben het land verlaten
het land dat zich op handen en voeten
staande houdt

op de grond ligt de mantel
die ze in stukken knipten
waar wij onze armen doorheen steken
om elkaar de weg te wijzen

wij die hier op een houtje bijten
dat kromtrekt van ons speeksel
plaatsen vraagtekens rond onze woorden
tot ze gaan liggen

we buigen naar de vogel
boven de parkeerplaats
naar het gras tussen de tegels
de bacterie in ons binnenste

ze zullen langskomen
om ons te laten zien
dat we iets te vieren hebben

een moeder die een zoon terugvindt
in de ruimte tussen de bladeren
van de boom die bij zijn geboorte
werd geplant

hakken in het zand

ik rust voor de verhalen die op mijn schouders liggen
voor het merg van mijn voorouders
voor de man die alleen plezier heeft als hij pijn heeft

ik rust voor de muren waar ik jaren aan besteedde
steen voor steen werden ze hoger
ondoorzichtiger
nu verkruiemel ik ze met blote handen
ik heb geen haast meer
zwaai naar de wereld die weer in zicht komt

ik rust voor alle uren die ik niet versierd heb
voor de mensen die mij iets te leren hadden
voor de planten die alleen wilden groeien
als er iemand bij ze was

ik rust voor schone oren en gladgelakte tafels
voor het leven dat zichzelf optelt
zodat we naar buiten kunnen lopen
en verder mogen raden naar wat er komt

ik rust voor mijn benen die nog steeds op weg gaan
voor mijn hoofd dat leger wordt met de jaren
voor de tranen van een vriend om zijn pogingen
mijn vingers voor ze de toetsen raken

ik rust voor wie ik ben als niemand kijkt

onder ons

ik weet dat jullie er zijn
mijn reisgenoten
met wie ik samenkom in de nacht
om een ring te vormen
rond de wereld
met wie ik treur om kalende gronden
rouw om het water dat dromen verdrinkt

met jullie maak ik plannen
om longen schoon te vegen
een hart te transplanteren
een verse huid te laten groeien

ik weet dat jullie er zijn
omdat het moet gebeuren
aan de voet van de boom
op de oever van de rivier
waar vis en mens waar vogel en otter
waar water en zand

ik weet dat jullie er zijn
ik zie het vet druipen
van het dak van de wereld
waar de lichten nog aan zijn

onze tenen reiken naar het beven van de grond
tot de draden die ons verbinden
zich ritsen tot een weefsel

kom binnen
we vertrekken
als de dag begint

tussen wormen en sterren

voor alle eeuwen dat de liefde leeft
tussen de vingers van generaties
uitzwermend naar wie haar wil hebben
wie haar kan omarmen door haar los te laten
en te kijken hoe ze waait

laten we een ruimte zoeken waarin ze past
als het krimpt en donker wordt
als de korsten loslaten

leg een papier over haar heen
en ze ziet nog steeds het licht
richt haar vleugels

ze is niet beledigd
als je haar oppakt
ze waant zich niets

haast onmerkbaar groeien we met haar mee
houden halt
broeden op knoppen

ze laat ons wennen aan de harde rand van een schub
de oprispingen in de ander
de lucht die breekt

hoe kunnen we voelen en niet verdwijnen
hoe kunnen we voelen en niet vervallen

onze blik laten liggen in de handen van de ander
om ons verhaal te kunnen dragen